

at der findes om Bord Signalapparater, Bjærgningsredstaber, Søkort og Instrumenter. Han skal dernæst paase, at Skibet ikke overlastes, at Ladningen behørigt stuvet o. s. v.; naar Skibet gaar i Ballast, skal han paase, at denne er tilstrækkelig og forsvaerlig sikret mod Forskydning. Endelig skal han overholde de Forskrifter, som maatte blive givne med Hensyn til Skibets Forskydning med Lægemidler samt — og det er det, det her drejer sig om — med Hensyn til Indladning og Modtagelse af Sprængstoffer og ildsfarlige eller ætsende Vaarer. Dette er de Pligter, som opregnes i § 26. Naar vi derefter vende os til § 292, saa fastsættes i denne Paragraf Straffen for Overtrædelse af de Pligter, der ere opregnede i § 26. Vi finde i § 292 to forskellige Straffebestemmelser, to Straffekategorier; den ene findes i 1ste, den anden i 2det Stykke af Paragraffen. Det første Stykke omhandler de grovere Forseelser med tilsvarende strengere Straffe, det andet Stykke de lettere Forseelser og mindre strenge Straffe. Det hedder i § 292, 1ste Stykke, at hvis Skipperen gaar til Søs med et Skib, „der har saadanne Mangler paa Strog, Maskine eller Udrustning, eller som er saa haardt eller utilbørligt lastet eller saa svagt bemanded, at han maatte kunne indse, at Rejsen er forbunden med aabenbar Livsfare for de om Bord værende, straffes han med Fængsel eller Bøder, for saa vidt hans Forhold ikke efter almindelige Strafferegler medfører større Straf“. Dette er altsaa den strengere Straffebestemmelse. I det 2det Stykke af Paragraffen hedder det: „Tilside-sætter Skipperen ellers de Pligter, som paahvile ham i Medfør af § 26, straffes han med Bøder fra 10 til 500 Kr.“ Nu er det klart, at Overtrædelse af Bestemmelserne om Sprængstoffer og ildsfarlige Genstande i Almindelighed maa falde ind under de Tilfælde, der omtales i 2det Stykke: „hvis Skipperen ellers tilside-sætter de Pligter, der paahviler ham i Medfør af § 26“. Overtrædelse af disse Forskrifter kan kun komme til at falde ind under 1ste Stykke, saafremt Følgen af Overtrædelsen kan bringes ind under Udtrykket, at Skibet er „utilbørligt lastet“. Dette kan ganske vist tænkes. For saa vidt Skipperen f. Eks. indlader en Kasse Dynamit midt i en almindelig Ladning Stykgods, kan det vistnok betegnes som utilbørlig Lastning, og hvis han altsaa derved udsætter Skib, Mandskab og Passagerer for øjensynlig Livsfare, falder han ind under Straffebestemmelserne i 1ste Stykke. Men naar vi nu komme til Forholdet for Afladerens Vedkommende, saa hedder det saaledes

i den foreslaede Paragraf: „De ovenfor (i § 292) fastsatte Straffe komme endvidere til Anvendelse paa Afladeren for Tilside-sættelse af de Pligter, der paahvile ham i Medfør af de Forskrifter o. s. v.“ Det er da klart, at ogsaa for Afladerens Vedkommende vil det blive § 292, 2det Stykke, der kommer til Anvendelse, for saa vidt der ikke i 1ste Stykke maatte findes noget, der særlig kunde bringe ham ind under dette Stykkes Forskrifter. Men det er der ikke. Det eneste, der kan bringe Skipperen ind derunder, er utilbørlig Lastning; men Lastningen er Afladeren vedkommende, og denne vil altsaa, saa vidt jeg ser, altid komme til at falde ind under 2det Stykke. Det er ikke heldigt, og det er vist heller ikke Meningen. Men denne § 1 har haft en ret pudsig Gang gennem Lovgivningsmagten. Saaledes som Forslaget var forelagt af Indenrigsministeren, tilsigtede det nemlig kun at ramme Overtrædelser fra Afladerens Side med den i § 292, 2det Stykke, fastsatte Straf. Det udtales udtrykkelig i Motiverne, at „det findes rettest, at Straffen bestemmes paa samme Maade, som ved Solovens § 292 er fastsat for Skipperen, nemlig til Bøder fra 10 til 500 Kr.“ Dette var altsaa Ministerens Tanke, da han forelagde Lovforslaget. Til 2den Behandling i Landsstinget blev det imidlertid af et af Tingets juridiske Medlemmer stillet et Forslag, som gik ud paa en Redaktionsændring, uden at Hensigten var at foretage nogen Forandring i Realiteten. Men da dette Ændringsforslag forelaa, bemærkede et andet juridisk Medlem, at Virkningen af dets Vedtagelse muligvis vilde være en Realitetsforandring, idet Udtrykkene da kunde opfattes, som om ogsaa § 292, 1ste Stykke, skulde være anvendelig. Dertil svarede Forslagsstilleren straks, at det havde ikke været hans Mening, og han tilføjede, at det vistnok vilde have været rigtigt at indstyre nogle Ord, som klargjorde, at der kun var Tale om at bruge § 292, 2det Stykke. Den ærede Indenrigsminister tilføjede for sin Part, at det heller ikke var hans Mening, at Ændringsforslaget skulde medføre en Realitetsforandring, idet han udtalte: „Seg tror ikke, der vil være nogen Tvivl om, at det er andet Stykke, der vilde blive anvendt paa det her omhandlede Forhold. Smidlerstid, man kan gøre dette tydeligt, om det endelig skal være, til tredje Behandling.“ Ministeren forbeholdt sig altsaa at overveje Forholdet. Da saa Forslaget kommer til tredje Behandling, siger Ministeren, at nu har han overvejet Sagen, og at han derefter „maa holde fast ved“, at det ikke alene er det andet Stykke men ogsaa det første Stykke, som skal